

Selene (Luna)

“Selene ma skrzydła przestronne, a blask, który rozsiewa po niebie, rodzi się z jej głowy nieśmiertelnej i ogarnia całą ziemię. Poświatą swoją ozdabia wszystkie rzeczy, a jej złota korona rozświetla ciemne powietrze. W połowie miesiąca boska Selene kąpie się w Oceanie i, ubrana w szaty świetliste, zaprzęga jasne rumaki do wozu, z którego lecą dalekie promienie. Wtedy moc jej największa, a jej światło staje się wróżbą dla ludzi”. Tak śpiewa o tej bogini jeden z hymnów greckich. Lecz powszechnie uważano Artemidę za boginię księżyca, stąd kult Selene należał do rzadkości. W pewnych tylko miejscowościach oddawano jej cześć w przekonaniu, że zsyła rosę, która w porze posuchy jest wybawicielką urodzajów. Podania o niej były skąpe. Najbardziej znany jest mit o Endymionie. Był to pasterz tak piękny, że Dzeus, nie chcąc, żeby zmarszczki zeszpeciły czystość jego rysów, dał mu wieczną młodość. I jeszcze jedną rzecz dziwną: sen nieprzespany. Endymion spał w grocie góry Latmos, nie budząc się nigdy, podobny do białego posągu z marmuru. Pewnej nocy Selene, jadąc po niebie, ujrzała śpiącego Endymiona. Pokochała go i odtąd ilekroć wyjeżdża na swym srebrnym wozie, zatrzymuje się nad grotą latmijską i długo patrzy w oblicze pasterza. Mówią, że nieraz, w porze kiedy śpiewają słowiki — schodzi na ziemię i gładząc złote włosy młodzieńca szepce nad nim zaklęcia, które go jednak obudzić nie mogą.